

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων άριθ. 5.

Αί συνδρομαί αποστέλλονται άπ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική **Ιβάν Τουργκένιεφ**, (συνέχεια), μετάφρ. **Β. ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΣΘΟΣ**, μετά εικόνας, (συνέχ.), μυθ. **E. DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ**, μυθιστορία **A. Δουμά**, (συνέχ.), μετάφρ. **Δμλ.** — **Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ**, άθηναϊκή εικών, υπό **Δισώπου**.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτά

Έν' Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῷ εξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Έν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετά τὸ πέρας τῶν μυθιστορημάτων, *Φωλεᾶς Εὐγενῶν*, *Όλιβιέρου τοῦ Νόθου* καὶ *Δεσποίνης Μονσώρ*, θέλομεν δημοσιεύσει κατὰ σειράν, **ΡΟΖΙΝΑΝ ΤΗΝ ΑΝΘΩΠΩΛΙΔΑ**, πρωτότυπον μυθιστορίαν τοῦ γνωστοῦ λογίου **Δάμπρου Ένουάλη**, **ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ**, (μετὰ εικόνων), ὑπὸ **Ψαυλ Δι Ναβέρυ**, λεπτὸν οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πιστῶς ἀπεικονίζον τὰ πάθη τῶν γυναικῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, τὴν **ΝΕΚΡΑΝ**, νεωτάτην μυθιστορίαν τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ **Όκταβίου Φαγιέ**, τὴν **ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ**, δραματικώτατον Ισπανικὸν μυθιστόρημα τοῦ **Μανουήλ Γουζαλές**, τὴν **ΠΟΥΔΑΤΑΒΑΝ**, ἔργον τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ρωσίας ποιητοῦ **Άλεξ. Ποδσκιν**, **ΟΥΓΟΝ ΤΟΝ ΛΥΚΟΝ**, τὴν ὠραιωτάτην μυθιστορίαν τοῦ **Έρικμαν Σατριάν** καὶ τὴν **ΛΕΥΚΗΝ ΚΑΠΕΛΟΥ**, ρωμαντικὸν ἔργον τοῦ **Αἰμυλίου Σουβίστρ**.

τήλλασε λόγους τινὰς μετὰ τῆς νεανίδος. Ἡ ἀμφιλύκη ἀπεσβέννυτο, ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡ θερμότης τῆς ἀτμοσφαιρας εἶχεν ἐλαττωθῆ. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ὑπνωττεν· αἱ κορασιδες καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἀπεκοιμήθησαν ἐπίσης. Ἡ ἄμαξα ἔτρεχεν ὁμαλῶς καὶ ταχέως.

Ἡ Ἐλιζα ἔκυψεν ἐκτὸς τῆς θυρίδος. Ἡ ἀνατείλασα σελήνη ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν της. Ἡ βεβαλασσωμένη ἐσπερινὴ αὐρα ἐθώπευε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς παρειὰς αὐτῆς. Ἡσθάνετο ἀρρητον εὐτυχίας αἰσθημα. Ἡ χεὶρ της ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς θυρίδος, παρὰ τὴν τοῦ Λαβρέτσκη. Αὐτὸς ὠσαύτως ἦτο εὐτυχῆς· ἐγκατελείπετο εἰς τὰ θέλητρα τῆς χλιαρᾶς ἐκείνης νυκτός, παρατηρῶν τὸ νεαρὸν καὶ ὠραῖον ἐκεῖνο πρόσωπον, καὶ ἐνωτιζόμενος τῆς ζωηρᾶς καὶ εὐήχου φωνῆς ἐκείνης, ἥτις τῷ ἔλεγεν ἀπλᾶ καὶ βραχεὰ πράγματα. Τοιοῦτοτρόπως ἀφίκετο, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, μέχρι τοῦ ἡμίσεως δρόμου, μὴ θέλων δὲ νὰ ἐξεγείρῃ τὴν Μαρίαν Δημητριάδναν ἔθλιψεν ἑλαφρῶς τὴν χεῖρα τῆς Ἐλιζῆς καὶ τῆ εἶπεν·

— Εἰμεθα φίλοι τώρα, αἰ ;
Ἐκεῖνη κατένευσεν, οὗτος δὲ ἑσταμάτησε τὸν ἵππον του. Ἡ ἄμαξα ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ ταλαντευομένη ἐπὶ τῶν στροφίγγων της. Ὁ Λαβρέτσκης ἐστράφη ἵνα ἐπανέλθῃ βᾶδην εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ μαγεία τῆς θερινῆς ταύτης νυκτός τὸν εἶχε καταλάβῃ· τὰ πάντα ἐφαίνοντο πρὸς αὐτὸν νεά, ἅμα δὲ γνωστὰ καὶ ἀγαπητὰ ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Εἶτε πλησίον εἶτε μακρὰν ἔβλεπε τὰ ἀντικείμενα δὲν διέκρινε ταῦτα καλῶς ἄτε μετέωρος ὢν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ἠσθάνετο ἀγαλλίασιν.

Τὰ πάντα ἠσούχαζον καὶ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ταύτῃ ὁ βίος ἐφαίνετο μεστὸς νεότητος. Ὁ ἵππος τοῦ Λαβρέτσκη προὐχώρει ἀγέρωχος ταλαντευόμενος· ἡ μέλαινα σκιά του συνεβάδιζε πιστῶς. Ἐνυπῆρχε μυστηριώδεις τι γόητρον εἰς τὸν κρότον τῶν ὀπλῶν του, χαροποιόν τι ἐν τῇ διακεκομμένη κραυγῇ τῶν ὀρτύγων. Οἱ ἀστέρες ἐφαίνοντο πνιγόμενοι ἐντὸς φωτεινοῦ ἀτμοῦ καὶ ἡ σελήνη ἔλαμπε ζωηρότατα. Αἱ ἀκτῖνες διέχεον ὀθόνην κυανοβαφοῦς φωτός ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ περιέβαλλον διὰ χυ-

σοῦ περιθωρίου τὴν περιφέρειαν τῶν εἰς τὸν ὀρίζοντα διερχομένων νεφῶν. Ἡ δροσερότης τῆς ἀτμοσφαιρας ὑγραине τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ εἰσεχώρει, οἰνοει δυναμωτικῆ θωπεΐα, ἐντὸς τῶν πνευμόνων. Ὁ Λαβρέτσκης εὐρίσκετο κατειλημμένος ὑπὸ τοῦ γόητρου καὶ ἔχαιρεν ὅτι τὸ ἠσθάνετο·

— Θα ζήσωμεν ἀκόμη, διελογίζετο, δὲν κατεβλήθην διὰ παντός . . .

Καὶ δὲν ἐτελείωσε τὴν σκέψιν του. Εἶτω ἤρξατο νὰ συλλογιζῆται τὴν Ἐλιζαν, ἠρώτησεν ἑαυτὸν ἂν ἠδύνατο αὐτὴ ν' ἀγαπήσῃ τὸν Πάνχιν, καὶ ἐσκέψατο ὅτι ἂν τὴν συνήντα εἰς ἄλλας περιστάσεις, ὁ βίος του πιθανῶς ἤθελεν ἀκολουθήσῃ ἕτερον ροῦν . . .

Ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν του καταβεβησμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἶτα δὲ αἰφνης ὀρθωθείς ἐψιθύρισε βραδέως·

— Ἐκαυσα πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε ἐλάτρευον, καὶ λατρεύω τώρα πᾶν ὅ,τι ἔκαυσα.

Ἐκέντησε τὸν ἵππον του πρὸς καλπασμὸν μέχρι τῆς οἰκίας του. Ἀφιππεύσας ἐστράφη τὸ ἔσχατον μετ' ἀκουσίου μειδιήματος εὐγνωμοσύνης. Ἡ νύξ, γλυκεῖα καὶ σιωπηρὰ, ἐξετείνετο ἐπὶ τῶν λόφων καὶ τῶν κοιλάδων· ὁ θερμὸς καὶ γλυκὺς οὗτος ἀτμὸς μὴ κατήρχετο ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ; μὴ προήρχετο ἀπὸ τῆς γῆς ; Ὁ Θεὸς οἶδεν ἀπὸ τίνος βεβαλασσωμένου βᾶθους ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ. Ὁ Λαβρέτσκης ἐπεμψεν ἔσχατον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὴν Ἐλιζαν καὶ ἀνήλθε δρομαίος τὸ ἀνάβαθρον.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιούσης ὑπῆρξε λίαν μονότονος· ἀπὸ τῆς πρωίας ἔβρεχεν. Ὁ Λέμ ἦτο σκυθρωπὸς καὶ ἐσφιγγεν ἔτι μᾶλλον τὰ χεῖλη, ὥσει νὰ ὠρکیσθῃ νὰ μὴ ὀμιλήσῃ ποτέ· Ὁ Λαβρέτσκης κατακλινόμενος ἔλαβε δέσμην γαλλικῶν ἐφημεριδων, ἃς δὲν εἶχεν ἀναγνώσῃ ἀπὸ δεκαπενθημερίας καὶ πλέον. Διὰ μηχανικῆς κινήσεως ἔσχισε τὰ περικαλύμματα καὶ διέτρεξεν ἀμέλως τὰς στήλας, οὐδὲν ἄλλως τε νέον ἀναγραφούσας. Ἐμελλε νὰ τὰς ἀφήσῃ ὅτε εἶδεν ἐπιφυλλίδα ἐφημεριδος τινός, ἥτις τὸν ἔκαμε ν' ἀνεπηδήσῃ ὥσει νὰ τὸν ἔδῃξεν ὄφισ τις. Ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι ταύτῃ ὁ κ. Ἐδουάρδος, δὲν γνωρίζομεν ἤδη, ἠγγελλε τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῦ λυπηρὸν ἀγγελμα :

• Ἡ χαρίεσσα καὶ πολυθέλητρος Μο-

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΣ'

Ἐπήρχετο ἡ ἑσπέρα καὶ ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ἵνα ἐπανέλθῃ. Δυσκόλως ἀπέσπασαν τὰς κορασιδας ἐκ τῆς λίμνης ἵνα τὰς ἐνδύσωσιν. Ὁ Λαβρέτσκης ὑπεσχέθη νὰ συνοδεύσῃ τὰς ἐπισκεπτρίας του μέχρις ἀποστάσεώς τινος καὶ διέταξε νὰ ἐπιστάξωσι τὸν ἵππον του. Ὅτε ἐβοήθησε τὴν Μαρίαν Δημητριάδνα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἄμαξαν παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ Λέμ. Ὁ γέρον ἦτο ἀνεύρετος· ἐξηρκανίσθη εὐθύς ὅτε ἡ ἀλιεΐα ἔληξεν. Ὁ Ἀντώνιος ἔκλεισε τὸ θυριδίον τῆς ἀμάξης μετὰ βώμης ἀξιοπαρατηρήτου διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ ἐφώνησε προστακτικῶς·

— Ἐμπρός, ἄμαξά !

Ἡ ἄμαξα ἐκινήθη. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος αὐτῆς μετὰ τῆς Ἐλιζῆς, αἱ δὲ κορασιδες μετὰ τῆς θαλαμηπόλου εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ἡ ἑσπέρα ἦτο χλιαρὰ καὶ γαλήνιος. Αἱ ὕλοι τῶν θυριδῶν τῆς ἀμάξης ἦσαν καταβεβησασμένοι, καὶ ὁ Λαβρέτσκης ἐριππος ἐτριπόδιζεν ἐκ τοῦ μέρους τῆς Ἐλιζῆς, στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς θυρίδος. Ἄφινε τὸν χαλινὸν νὰ κυματίζῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀν-

σχοδίστις, ἔγραφε, μία τῶν ἡγεμονίδων τοῦ συρμού, τὸ καλλώπισμα τῶν παρισινῶν σαλονίων, ἡ κυρία δὲ Λαβρέτσκη, ἀπέθανεν αἰφνιδίως σχεδόν, καὶ τὸ ἄγγελμα τοῦτο, ὃν δυστυχῶς ἀληθέστατον, ἐκοινοποιήθη αὐτῷ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ. Ἦμην, ἐξηκολούθει, εἰς τῶν φίλων τῆς μακαριτίδος.»

Ὁ Λαβρέτσκης ἐνεδύθη αὐτίς, κατήλθεν εἰς τὸν κήπον καὶ περιεπάτησε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος μέχρι τῆς πρωίας.

ΚΖ'

Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, ὁ Λέμ παρεκάλεσε τὸν Λαβρέτσκη νὰ τῷ δώσῃ ἵππον τινά, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πόλιν.

— Καίρὸς νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐργασίαν μου, δῆλα δὴ τὰ μαθήματά μου, εἶπεν ὁ γέρον. Χάνω ἀνωφελῶς τὸν καιρὸν μου ἐδῶ.

Ὁ Λαβρέτσκης δὲν ἀπεκρίθη αὐτῷ εὐθὺς· ἐφαίνετο μετέωρον ἔχων τὸν νοῦν του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε τέλος, θὰ σὲ συνοδεύσω ἐγώ.

Ὁ Λέμ ἐτακτοποίησε τὸν μικρὸν μάρσιπόν του, ἀνευ τῆς βοήθειας τοῦ ὑπρέτου, ἔσχισε καὶ ἔκαυσε φύλλα τινὰ μουσικοῦ χάρτου. Ἡ ἀμαξα ἦτο ἐτοίμη. Ἐξελθὼν τοῦ γραφείου του ὁ Λαβρέτσκης ἔβηκεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του τὴν ἐφημερίδα τῆς προτεραίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁδοπορίας λέξεις τινὰς μόνον ἀντήλλαξαν ἀμφοτέροι· ἐκάτερος ἦτο ἀπησυχολημένος ἐκ τῶν ἰδίων σκέψεων του καὶ ἐπεθύμει νὰ μὴ διαταραχθῇ. Ἀπεχωρίσθησαν ψυχρῶς ὀλίγον, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως τε συμβαίνει συχνότατα ἐν Ῥωσίᾳ μεταξὺ στενῶν φίλων. Ὁ Λαβρέτσκης ὠδήγησε τὸν γέροντα μέχρι τοῦ οἰκίου του. Οὗτος κατελθὼν τῆς ἀμαξῆς ἔλαβεν ὁ ἴδιος τὸν μάρσιπόν του καὶ χωρὶς νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα τῷ Λαβρέτσκη, οὐδὲ νὰ τὸν παρατηρήσῃ κἀν, τῷ εἶπε ῥωσιστί·

— Χαίρε.

— Χαίρε, ἐπανέλαβεν ὁ Λαβρέτσκης, διατάξας τὸν ἡνίοχον νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, διότι εἶχε κατὰ λυμα ἐν τῇ πόλει Ο***

Ἀφ' οὗ ἔγραψεν ἐπιστολάς τινὰς καὶ ἐδειπνήσεν ἐν βίᾳ, ὁ Λαβρέτσκης μετέβη πρὸς τὸν οἶκον τῶν Καλιτίν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ὁποίου εὔρε μόνον τὸν Πάνχιν, εἰπόντα αὐτῷ ὅτι ἡ Μαρία Δημητρίεβνα δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ, ἤρξατο δὲ μετ' αὐτοῦ ἐγκαρδιωτάτην συνομιλίαν. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Πάνχιν ἐφέρετο πρὸς τὸν Λαβρέτσκη ὡς ἐκείνους καὶ εὐφροσύνης ἀνδρὸς. Δὲν ἐχρειάζοντο δὲ περισσότερα ἵνα ὁ Πάνχιν ἐπιθυμήσῃ νὰ κατακτήσῃ τὸν εὐγενῆ καὶ εὐφροστάτον τοῦτον ἄνδρα. Ἦρξατο κατὰ πρῶτον ἐπαίνων τὴν Βασιλιεδοκόνη, ἥτις θὰ ἦτο ὠραιοτάτη, ἀνπιστεύσῃ τὸν θαυμασμόν ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας. Κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐφε-

ρεν ἐπιδειξίως τὴν συνομιλίαν ἐφ' ἐαυτοῦ, ὠμίλησε περὶ τῶν ἐνασχολιῶν του, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐθεώρει τὸν βίον, τὸν κόσμον καὶ τὴν ὑπηρεσίαν. Εἶπε λέξεις τινὰς περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ῥωσίας, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ κρατεῖν τὰ ἡνία τῆς κυβερνήσεως, ἐλάλησεν ἐπὶ πολὺ εὐσταθῶς καὶ ἀφελῶς, περὶ ὅλων τῶν δυσκολιῶν καὶ παίζων μὲ τὰ δυσκολότατα πολιτικὰ καὶ διοικητικὰ ζητήματα. Ἐπανειλημμένως ἔλεγε τοιαύτας φράσεις :

— Ἴδου τί θὰ ἔκαμνον ἂν ἦμην κυβερνήσις. Εἴθε πολὺ ἔξυπνος ἄνθρωπος, ὥστε θὰ συμφωνήσητε μὲ τὴν γνώμην μου.

Ὁ Λαβρέτσκης ἤκουσε ψυχρῶς τῶν παρεκβάσεων τοῦ Πάνχιν. Ὁ ὠραῖος οὗτος νέος, ὁ τόσον ἀγγίνους, μὲ τὸ γαλήνιον μειδιάματά του, μὲ τὸ θάρρος του, μὲ τοὺς ἐρευνητικούς ὀφθαλμούς του καὶ μὲ τὴν ἐπιβουλον φωνὴν του, ἀπήρεσκεν αὐτῷ εἰς ἄκρον. Ὁ Πάνχιν παραχοῆμα ἐνόησε, μὲ τὴν παρατηρητικότητά ἐκείνην δι' ἧς ἦτο πεποικισμένος, ὅτι ἡ συνομιλία του οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν προὔξενε πρὸς τοῦτον καὶ ἀπεμακρύνθη ἐφευρῶν εὐσχημον πρόφασιν, διαλογισθεὶς ὅτι ὁ Λαβρέτσκης πιθανὸν νὰ ἦτο εὐγενῆς, ἀλλ' ἦτο ἀντιπαθητικὸς, ῥέζυθος, γελοῖος τέλος.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα εἰσῆλθε, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Γεδεωνόφσκη, παρηκολούθησαν δὲ ταύτην ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα μετὰ τῆς Ἐλίζης, εἶτα δὲ καὶ ἄλλοι. Ἡ κυρία Βελενιτζίνα εἰσῆλθεν ὡσαύτως· ἦτο αὐτῇ ἰσχυρὴ γυνή, ἔχουσα μικρὸν καὶ μονοῦ παιδικὸν πρόσωπον. Ἐφόρει μέλαιναν ἐσθῆτα, βαρῦτιμα ψέλλια καὶ ἐκράτει ποικιλόχρουν ριπίδιον. Ὁ σύζυγός της ἠκολούθει ταύτην, ὄν ἀνὴρ χαλύβωτος καὶ ἔχων στερεότυπον μειδιάμα ἐπὶ τῶν παχέων χειλέων του. Ἡ σύζυγός του οὐδέποτε ὠμίλει αὐτῷ ἐνώπιον ξένων. Ὁ Πάνχιν ἐπανῆλθεν ὡσαύτως καὶ ἡ αἴθουσα ἀνέλαβε τὴν ζωηρότητα της. Ἄπαντες ὁμως οἱ παρευρισκόμενοι ἀπήρεσκον εἰς τὸν Λαβρέτσκη, ἡ δὲ κυρία Βελενιτζίνα, ἥτις τὸν παρετήρει ἀδιακόπως διὰ τῶν διόπτρων της, ἔτι μᾶλλον. Ἄν ἡ Ἐλίζα δὲν ἦτο παρούσα ἤθελε πάραυτα καταλίπῃ τὴν αἴθουσαν. Ἐπεθύμει νὰ τῇ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ περιέμενεν ἐπὶ πολὺ καὶ ἐδέησε ν' ἀρκῆται νὰ τὴν παρακολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ μυστικῆς χαρᾶς. Οὐδέποτε τὸ πρόσωπόν της τῷ ἐφάνη εὐγενέστερον καὶ ἐρασιμώτερον καὶ ὡς πρὸς τοῦτο συνέτεινεν ἡ πλησίον αὐτῆς καθημένη κυρία Βελενιτζίνα, ἥτις διαρκῶς ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς ἔδρας της, ἐκίνει τοὺς μικροὺς αὐτῆς ὤμους, ἐγέλα δι' ἐπιτετηδευμένου γέλωτος, καὶ ὅτε μὲν ἐκάμμυε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε δὲ ἤνοιγε τούτους ὑπερμέτρως. Ἡ Ἐλίζα ἐτήρει συνεσταλμένην στάσιν, παρετήρει ἔμπροσθεν αὐτῆς καὶ δὲν ἐγέλα. Ἡ οἰκοδέσποινα ἐκάθησεν εἰς τινὰ τράπεζαν παιγνιδίου μετὰ τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας, τῆς κυρίας Βελενιτζίνας καὶ τοῦ Γεδεωνόφσκη, ὅστις ἔπαιζε βραδέως, ἔσφαλλον ἀδιακόπως καὶ διαρκῶς ἀπέμασε τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ Πάνχιν ἔλαβε μελαγχολικὸν ὄψος· ὠμίλει βραχυλόγως, αἱ δὲ ἐπίμονοι παρα-

κλήσεις τῆς κυρίας Βελενιτζίνας, ἥτις ἐφέρετο ἐρωτοτρόπως πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἰκέτευε νὰ ψάλλῃ, δὲν τὸν ἔκαμψαν ποσῶς. Δὲν ἔφαλε τὸ ἄσμάτιόν του, διότι ἡ παρούσα τοῦ Λαβρέτσκη τὸν ἐστενοχώρει.

Ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς διέμενεν ἐπίσης σιωπηλός. Εἶχε τοσοῦτον ἀλλόκοτον ὕψος, ὥστε ἡ Ἐλίζα ὄτε εἰσῆλθεν ἐξεπλάγη. Ἐνόει ὅτι εἶχε τι νὰ τῇ κοινοποιήσῃ, ἀλλ' ἠδυνάτει νὰ ἐνοήσῃ τὰ αἰσθήματά του. Ἐφοβεῖτο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τέλος ὅτε προσέφερε τὸ τέιον, ἔστρεψεν ὡς ὑπὸ ἀκουσίου κινήσεως τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὸν ὅτε τὸν ἐπλησίασε.

— Τί ἔχετε; εἶπεν αὐτῇ θέτουσα τὴν τεῖοθήκην ἐπὶ τοῦ *σαμοβαρίου*.

— Παρατηρήσατε λοιπὸν τι; ἐπέλλισεν ἐκείνος.

— Δὲν εἴθε σήμερον ὅπως συνήθως.

Ὁ Λαβρέτσκης ἔκυψεν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς.

— Ἦθελον, εἶπε, νὰ σὰς εἴπω μίαν εἰδησίαν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶναι ἀδύνατον. Ἐν τούτοις ἀναγνώσατε ὅτι εἶναι σημειωμένον διὰ μολυβδοκοινδυλίου εἰς τὴν ἐπιφυλλίδα ταύτην, προσέθηκε τείνων αὐτῇ τὴν ἐφημερίδα ἣν τῇ ἔφερε. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ εἴπητε τίποτε περὶ αὐτοῦ εἰς οὐδένα. Αὐριον τὴν πρωίαν θὰ ἐπανέλθω.

Ἡ Ἐλίζα ἦτο τετραρχμένη... Ὁ Πάνχιν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν, δι' ἧς ἐκρυψε τὴν ἐφημερίδα.

— Ἀνεγνώσατε τὸν *Ὄβερμαν*, Ἐλίζα Μιχαηλόβνα; τὴν ἠρώτησεν ὁ Πάνχιν διὰ ρεμβώδους ὕψους.

Ἡ Ἐλίζα μόλις ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν παρερχομένη καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὁ Λαβρέτσκης ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου, ἐν ᾧ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, ἐρυθρὰ καὶ μὲ τὸν σκούφον της λυμένον, παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ συμπαίκτηρός της. Κατὰ τὴν γνώμην της ὁ Γεδεωνόφσκης ἠγνόει παντελῶς νὰ παίξῃ.

— Φαίνεται, ἔλεγεν, ὅτι εὐκολώτερον εἶναι νὰ χαλκεύῃς ἱστορίας παρὰ νὰ παίξῃς χαρτί.

Ἐκεῖνος δὲ ἐξηκολούθει νὰ καμμῇ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ν' ἀπομάσῃ τὸ μέτωπον.

Ἡ Ἐλίζα ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκάθησεν εἰς τινὰ γωνίαν. Τὰ βλέμματά της διεσταυρώθησαν μετὰ τῶν τοῦ Λαβρέτσκη καὶ ἀμφοτέροι ἠσθάνθησαν στενοχωρίαν τινά. Ἐν τοῖς χαρακτηριστικοῖς τῆς νεανίδος ἐκεῖνος διέγνω ἐνδοιασμόν καὶ μυστικὴν τινὰ ἐπιτίμησιν. Ἦδυνάτει νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτὴν ὅπως ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ νὰ μείνῃ ἀδιάφορος τῷ ἦτο ἀδύνατον, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀποχαιρετίζων ταύτην ἔλαβε καιρὸν νὰ τῇ εἴπῃ ὅτι τὴν ἐπιούσαν ἤθελον ἐπανέλθῃ καὶ ὅτι ἐβασίζετο ἐπὶ τῆς φιλίας της.

— Ἐλθετε, τῷ εἶπεν ἐκείνη μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδοιασμοῦ.

Ὅταν ὁ Λαβρέτσκης ἀνεχώρησεν ὁ Πάνχιν ἀνέλαβε τὴν ζωηρότητα του. Ἐβίβει συμβουλὰς πρὸς τὸν Γεδεωνόφσκη, ὑπεκρίθη τὸν ἐράσιμον πρὸς τὴν κυρίαν Βελε-

ὅποιον ἠγαπήσατε· δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰμὴ ἐν καὶ μόνον : ὅτι ὑπῆρξατε ἀγαθός· καὶ ἀφωσιωμένοις ὑπῆρέτης τοῦ υἱοῦ ὅπως καὶ τοῦ πατρὸς . . . Δός μοι τὴν χεῖρά σου, Καπελοῦζε !

— Ἄχ ! . . . ἀνέκραξεν ὁ δῆμιος γονυπετήσας πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ νέου.

— Ἐγέσθητι . . . σύ, ὅστις ἐγνώρισας τὸν πατέρα μου, σύ, ὁ ὁποῖος ἤκουσες τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του, ἦτις, φεῦ ! ἐσβέσθη χωρὶς οὐδέποτε ν' ἀντηχήσῃ εἰς τὰ ὠτά μου . . . ἐγέσθητι καὶ εἰπέ μοι ἂν θέλῃς νὰ ἦσαι διὰ παντὸς φίλος μου ;

— Ὀλιβιέρε μου ! . . . ἀγαπητέ μοι Ὀλιβιέρε ! . . .

— Ἐχὼ ἀνάγκην φίλων, οἱ ὅποιοι νὰ με ἀγαπῶσι . . . καὶ πρὸ πάντων τῶρα . . . δὲν εἶνε ἀληθές, Μαλκράφτ ;

Ὁ μοναχὸς ἐνευσε καταφρακτικῶς.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Καπελοῦζος, αὐτὸς ὁ μοναχὸς μ' εἶπεν . . . ὅτι φοβερὰ δυστυχία . . .

— Ναὶ . . . ὑπέλαβεν ὁ Ὀλιβιέρος δακρύων . . .

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, προσέθηκεν ὁ Μαλκράφτ, ἐπιθυμεῖ νὰ προσευχηθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ζολάνδης . . . Συγκατατίθεσαι, Ὀλιβιέρε ;

— Καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῶ τὴν προσευχὴν ἐνός χριστιανοῦ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς ; . . . καὶ μάλιστα ἐνός φίλου ; . . . Ἐλθέ, φίλε μου, ἐλθέ . . . θὰ προσευχηθῶμεν καὶ θὰ κλαύσωμεν μαζί.

Καί, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Καπελοῦζου, διηυθύνθη πρὸς τὸν τάφον τῆς Ζολάνδης, ὅστις ἐκείναι ἀνθέων ἔτι.

Φθάσαντες ἐκεῖ, οἱ δύο ἄνθρωποι ἐγονυπετήσαν μετ' εὐλαβείας.

Ὁ ἀὴρ ἦτο δροσερός καὶ μυροβόλος.

Οὐδεὶς θόρυβος ἤκουετο ἐν τῷ ἐρήμῳ ἐκείνῳ τόπῳ, εἰρὴ ὁ ἀένναος, βόμβος τῶν ἀοράτων ἐκείνων ἐντόμων, ἅτινα ἵπτανται περίξ τῶν δένδρων, καὶ ὁ μονότονος ἦχος ἀπομεμακρυσμένου κώδωνος.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἐπιχαρίτως τὴν γῆν καὶ τὰ ποικιλόχρωμα πτερὰ τῶν περιπταμένων ἀθῶων χρυσαλλίδων.

Ὅποια ἀντίθεσις φοβερά ! Ἡ φύσις ὄλη ἐμεῖδιά· ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, ὁ ἥλιος, τὰ δένδρα, τὰ φυτά, τὰ ἄνθη, τὸ πᾶν διεγέλα καὶ ἐνέπνεε χαρὰν καὶ ζωὴν, ἐνῶ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν δυο ἀτυχῶν ἐκείνων ὄντων ἐβασίλευον ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπογοήτευσις.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΑΞΙΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἔδε προηγουμένου φύλλον.

Ὁ κόμης παρέδωκε τὰ ἡνία εἰς ἱπποκόμον καί, στραφείς πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα :

— Εὐαρεστήθητε, κυρία, εἶπε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοι χορηγήσῃτε βραχεῖαν συνέντευξιν.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρτεμῖς.

— Θὰ περιποιήσῃτε ἡμῖν τὴν τιμὴν νὰ μείνητε εἰς τὸν πύργον, κύριε κόμη ; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος.

— Ναί, κύριε, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς αὔριον.

Ὁ βαρόνος ἀπεμακρύνθη, ὅπως αὐτοπροσώπως ἐποπτεύσῃ εἰς τὴν κατὰ τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας ἐτοιμασίαν τοῦ κοιτῶνος τοῦ γαμβροῦ του.

Ὁ Μονσορῶ εἰδείξε πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα τὸ ἐδώλιον, ἐρ' οὐ πρότερον ἐκάθητο, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῆς Γετρούδης, προσηλθὼν ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος βλέμμα, τὸ ὅποιον θὰ ἐρόβιζε τὸν ἀποφασιστικώτερον ἄνδρα.

— Κυρία, εἶπε, τίς ἦτο μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν κῆπον τὴν ἐσπέραν τῆς χθές ;

Ἡ Ἀρτεμῖς ἤγειρε πρὸς τὸν σύζυγόν της τοὺς διαχυεῖς καὶ λαμποντας ὀφθαλμούς της.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν, κύριε ; ἠρώτησε με φωνὴν, ἐκ τῆς ὁποίας, διὰ τῆς ἰσχύος τῆς θελήσεώς της, εἶχεν ἀποβᾶλει πᾶσαν συγκίνησιν.

— Τὴν ἕκτην.

— Πρὸς ποῖον μέρος ;

— Πρὸς τὸ μέρος τοῦ γηραιοῦ δάσους.

— Θὰ ἦτό τις φίλη μου καὶ οὐχὶ ἐγώ.

— Ὑμεῖς ἦσθε, κυρία, ἐπέμεινεν ὁ Μονσορῶ.

— Πῶς τὸ ἤξεύρετε ; εἶπεν ἡ Ἀρτεμῖς.

Ὁ Μονσορῶ, ἐκπλαγείς, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ λέξιν, πλὴν ταχέως ἡ ὀργὴ ἀντικατέστησε τὴν ἐκπληξιν.

— Εἶπατέ μοι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός.

— Τίνος ἀνδρός ;

— Ἐκεῖνου, ὅστις ἦτο μαζὺ σας.

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἶπω ἀφοῦ δὲν ἦμην ἐγώ.

— Ὑμεῖς ἦσθε, σὰς λέγω, ἀνέκραξεν ὁ Μονσορῶ, κτυπῶν τὸ ἔδαφος με τὸν πόδα του.

— Πλανᾶσθε, κύριε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ Ἀρτεμῖς.

— Πῶς τολμᾶτε ν' ἀρνήσθε, ἐνῶ σὰς εἶδον ;

— Ἄ ! με ἴδετε ὑμεῖς αὐτός ;

— Ναί, κυρία, ἐγὼ ὁ ἴδιος. Πῶς τολμᾶτε ν' ἀρνήσθε, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐτέρα γυνὴ εἰς τὸ Μεριδόρ ;

— Ἰδοὺ καὶ ἐτέρα πλάνη, κύριε, διότι εἶναι ἐδῶ ἡ Ἰωάννα δὲ Βρισσάκ.

— Ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ !

— Ναί, ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ, ἡ φίλη μου.

— Καὶ ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λύκ ;

— Δὲν ἐγκαταλείπει τὴν σύζυγόν του, ὡς ἤξεύρετε· ὁ γάμος αὐτῶν εἶναι γάμος ἐξ ἔρωτος· ἴδετε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν δὲ Σαῖν-Λύκ.

— Δὲν ἦτο ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λύκ, οὔτε ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ, ἀλλ' ὑμεῖς, τὴν ὁποῖαν ἀνεγνώρισα κάλλιστα, μετ' ἀνδρός, τὸν ὅποιον δὲν ἀνεγνώρισα, ἀλλὰ θὰ γνωρίσω, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

— Ἐπιμένετε, λοιπόν, ὅτι ἦμην ἐγώ, κύριε ;

— Ἄλλ' ἀφοῦ σὰς λέγω, ὅτι σὰς ἀνεγνώρισα, ἤκουσα δὲ καὶ τὴν κραυγὴν σας.

— Ὅταν συνέλθητε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀρτεμῖς, θὰ συναινέσω νὰ σὰς ἀκούσω· ταύτην ὅμως τὴν στιγμὴν, θεωρῶ κάλλιον ν' ἀποσυρθῶ.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ὁ Μονσορῶ, κρατήσας τὴν Ἀρτέμιδα ἀπὸ τοῦ βραχίονος, θὰ μείνετε.

— Κύριε, εἶπεν ἡ Ἀρτεμῖς, ἰδοὺ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ κρατήσῃτε τὸν ἑαυτὸν σας ἐνώπιόν των.

Τῷ ὄντι, οἱ σύζυγοι Σαῖν-Λύκ ἐφάνησαν εἰς τὸ ἄκρον δενδροστοιχίας, καλούμενοι εἰς τὸ γεῦμα ὑπὸ τοῦ κρουομένου κωδωνίσκου.

Ἀμφότεροι ἀνεγνώρισαν τὸν κόμητα, μαντεύσαντες δ' ὅτι, διὰ τῆς παρουσίας των, θ' ἀπήλλαττον τὴν Ἀρτέμιδα ἀμηχάνου θέσεως, ἐπέσπευσαν τὸ βῆμα.

Ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ κόμητος καὶ ὁ Σαῖν-Λύκ ἔτεινεν αὐτῷ ἐγκαρδίως τὴν δεξιάν.

Ἀντήλλαξαν τινὰς φιλοφρονήσεις, μεθ' ὁ Σαῖν-Λύκ, ὠθήσας ἐλαφρῶς τὴν σύζυγόν του πρὸς τὸν κόμητα, ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Ἀρτέμιδος.

Οἱ τέσσαρες διηυθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν.

Τὸ γεῦμα παρτίθετο τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν, κατὰ παλαιὰν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΒ', τὴν ὁποῖαν ὁ βαρόνος ἐτήρει ἀκεραίαν.

Ὁ κύριος δὲ Μονσορῶ εὐρέθη καθήμενος μεταξὺ τῶν συζύγων Σαῖν-Λύκ καὶ ἡ Ἀρτεμῖς μεταξὺ τοῦ Σαῖν-Λύκ καὶ τοῦ πατρὸς της.

Ἡ συνδιάλεξις περιστράφη εἰς γενικὰ θέματα καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ἐν Ἀγγέρον ἔλευσιν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως καὶ ὡς πρὸς τὴν κίνησιν, τὴν ὁποῖαν ἡ ἔλευσίς του ἐμελλε νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

Ὁ Μονσορῶ ἐπεθύμει νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ ἐτέρων θεμάτων, ἀλλ' ἀπέτυχεν. οὐχὶ διότι ὁ Σαῖν-Λύκ ἐθώπευε τὸν μαινόμενον σύζυγον πνευματώδεστατα καὶ ἡ Ἀρτεμῖς, ἦτις, χάρις εἰς τὴν πολυλογίαν τοῦ Σαῖν-Λύκ, ἠδύνατο νὰ τηρῇ σιγὴν, πῦχαρίσκει τὸν φίλον της, δι' εὐγλώττων βλεμμάτων.

— Αὐτὸς ὁ Σαῖν-Λύκ εἶναι μωρὸς καὶ φλυαρεῖ ὡς κολοῖός, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμης· ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον θέλω ἀποσπάσει, καθ' οἷονδήποτε τρόπον, τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.

Ὁ Μονσορῶ δὲν ἐγίνωσκε τὸν Σαῖν-Λύκ, διότι εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως, καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἀπῆρχετο αὐτῆς. Σηματίας δὲ πεποιθήσιν, ὅτι ὁ Σαῖν-Λύκ ἦτο μωρὸς, ἀπεκρίνετο αὐτῷ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὅστις ἐδιπλασιαίζε τὴν χαρὰν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἐπανεφέρε τὴν γαλήνην.

ΕΑ'

Σχέδιον τοῦ Σαῖν - Λύκ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος, ὁ Μονσορώ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν νέον φίλον του, ἐξεληθὼν δὲ τοῦ πύργου μετ' αὐτοῦ :

— Ἦξεύρετε, τῶ εἶπεν, ὅτι εἶμαι εὐτυχέστατος, ὅτι εὖρον ὑμᾶς ἐνταῦθα, ἐνῶ ἡ ἐρημία τοῦ Μεριδὸρ ἐκ τῶν προτέρων μ' ἐφόβιζε ;

— Καὶ δὲν ἔχετε τὴν σύζυγόν σας ! τῶ εἶπεν ὁ Σαῖν - Λύκ. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι, μετὰ τοιαύτης συντρόφου, θὰ ἐθεώρουν τὸ Μεριδὸρ πάρα πολὺ κατωφημένον.

— Δέν το ἀρνοῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ, δάκνων τὰ χεῖλη του. Οὐχ ἦττον...

— Οὐχ ἦττον τί ;

— Οὐχ ἦττον, χαίρω μεγάλως, ὅτι σᾶς εὖρον ἐνταῦθα.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Σαῖν Λύκ, εἴσθε, τῆ ἀληθείᾳ, λίαν φιλοφρονητικός, διότι οὐδέποτε θὰ πιστεύσω, ὅτι ἐφοβήθητε τὴν ἀνίαν μετὰ τοιαύτης συζύγου καὶ ἐνώπιον φύσεως τόσῃ πλουσίας.

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ Μονσορώ, διηλθον τὸ ἡμισυ τοῦ βίου μου ἐν μέσῳ τῶν δασῶν.

— Εἰς ἔτι λόγος, ὅπως μὴ ἀνιάτε, εἶπεν ὁ Σαῖν Λύκ· νομίζω, ὅτι, ὅσῳ κατοικεῖ τις εἰς τὰ δάση, τόσῳ μᾶλλον ἀγαπᾷ αὐτά. Ἴδετε τί θαυμάσιος κῆπος ! Ἐγὼ θὰ αἰσθανθῶ ἀπελπισίαν, ὅτε θὰ τον ἐγκαταλείψω, φοβοῦμαι δ' ὅτι, δυστυχῶς, δὲν θὰ βραδύνω

— Διατί νὰ τον ἐγκαταλείψητε ;

— Αἱ ! κύριε, μήπως ὁ ἀνθρωπος εἶναι κύριος τῆς τύχης του ; Ὁμοιάζει πρὸς τὸ φύλλον τοῦ δένδρου, τὸ ὅποιον ὁ ἀνεμος ἀποσπᾷ καὶ περιφέρει ἀνά τὰς πεδιάδας καὶ τὰς κοιλάδας. Ὑμεῖς εἴσθε εὐτυχέστατος.

— Ὡς πρὸς τί εἶμαι εὐτυχῆς ;

— Ὅτι κατοικεῖτε ὑπὸ τὰς ἀξιοθαυμάστους ταῦτας σκιᾶς.

— Ὡ ! οὐδ' ἐγὼ, πιθανῶς, θὰ μείνω πλειότερον ὑμῶν, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Μπᾶ ! τίς δύναται νὰ εἰπῇ τοῦτο ; Ἐγὼ νομίζω ὅτι πλανᾶσθε.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ὅχι δὲν εἶμαι ὅσον ὑμεῖς φανατικός ὑπὲρ τῆς ωραίας φύσεως καὶ δυσπιστῶ πρὸς τὸν κῆπον τοῦτον, τὸν ὅποιον ὑμεῖς θεωρεῖτε τόσον ὠρῆιον.

— Τι λέγετε ; εἶπεν ὁ Σαῖν - Λύκ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ.

— Εἶπετε ὅτι δυσπιστεῖται πρὸς τὸν κῆπον, ἀλλ' ὡς πρὸς τί ;

— Διότι δὲν μοι φαίνεται ἀσφαλῆς.

— Μὴ ἀσφαλῆς, ἀληθῶς ; εἶπεν ὁ Σαῖν - Λύκ ἐκπληκτος. Ἄ ! ἐννοῶ ἕνεκα τῆς ἀπομονώσεώς του, θέλετε νὰ εἰπῆτε ;

— Ὁχι. Ἀκριβῶς οὐχὶ ἕνεκα τούτου, διότι ὑποθέτω, ὅτι δέχεσθε κόσμον εἰς τὸ Μεριδὸρ.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Σαῖν - Λύκ μετὰ παραδειγματικῆς ἀφελείας, οὔτε ψυχῆν.

— Ἄ ! πραγματικῶς ;

— Ἐλαβον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς το εἶπω.

— Πῶς, δὲν δέχεσθε ἐνίοτε ἐπισκέψεις ;

— Καθόλου, τοῦλάχιστον ἀφ' οὗ χρόνου εἶμαι ἐνταῦθα.

— Ἐκ τῆς ἐν Ἀγγέσῃ ωραίας αὐλῆς οὐδεὶς εὐπατριδῆς ἀποσπᾶται ἐνίοτε ;

— Οὐδεὶς.

— Εἶναι ἀδύνατον !

— Καὶ ὅμως οὕτως ἔχει.

— Αἱ ! καλὰ, συκοφαντεῖτε τοὺς Ἀνδραγατοὺς εὐπατριδᾶς.

— Ἀγνοῶ ἐάν τοὺς συκοφαντῶ, ἀλλὰ νὰ με πᾶρῃ ὁ διάβολος, ἐάν εἶδον τοῦλάχιστον τὸ πτερόν τοῦ πῖλου ἐνός αὐτῶν.

— Τότε, ἔχω ἄδικον ὡς πρὸς τοῦτο.

— Ναί, καθ' ὀλοκληρίαν ἄδικον. Ἄς ἐπανέλθωμεν, λοιπόν, εἰς ὅτι ἐλέγετε προηγουμένως, δῆλα δὴ ὅτι ὁ κῆπος δὲν εἶναι ἀσφαλῆς. Μήπως ὑπάρχουσιν ἄρκτοι ;

— Ὡ ! ὄχι.

— Λύκοι ;

— Οὔτε.

— Κλέπται ;

— Ἴσως. Εἶπατέ μοι, ἀγαπητὴ κύριε, ἡ κυρία Σαῖν - Λύκ εἶναι ὠραιότατη, ὡς μοι ἐφάνη ;

— Ναί.

— Περιδιαβάξει συχνάκις εἰς τὸν κῆπον ;

— Συχνάκις, διότι, ὡς ἐγὼ, λατρεύει τὴν ἐξοχὴν. Ἀλλὰ διατί μοὶ ἀπευθύνετε ταύτην τὴν ἐρώτησιν ;

— Ἄνευ λόγου. Ὅτε δὲ περιδιαβάξει, συνοδεύετε αὐτήν ;

— Πάντοτε, εἶπεν ὁ Σαῖν - Λύκ.

— Σχεδὸν πάντοτε, ἐξήκολούθησεν ὁ κόμης.

— Ἀλλὰ τοῦ διαβόλου θὰ καταλήξετε με τὰς ἐρωτήσεις σας ;

— Αἱ ! εἰς τίποτε, ἀγαπητὴ κύριε δὲ Σαῖν - Λύκ, ἢ σχεδὸν εἰς τίποτε.

— Σᾶς ἀκούω.

— Μοὶ ἔλεγον...

— Τί σᾶς ἔλεγον ; Εἶπατε.

— Δέν θὰ ὀργισθῆτε ;

— Οὐδέποτε ὀργίζομαι.

— Ἄλλως, μεταξὺ ἐγγάμων διαμειβονται τοιαῦτα ἐμπιστευτικὰ πράγματα· μοὶ ἔλεγον, ὅτι εἶδον ἕνα ἄνδρα, περιερχόμενον τὸν κῆπον.

— Ἐνα ἄνδρα ;

— Ναί.

— Ὅστις ἤρχετο διὰ τὴν σύζυγόν μου ;

— Ὡ ! δὲν λέγω τοῦτο.

— Θὰ ἔχετε καθόλου ἄδικον νὰ μὴ το εἰπῆτε, ἀγαπητὴ κύριε δὲ Μονσορώ, ἐνῶ εἶναι λίαν ἐνδιαφέρον· καὶ τίς εἶδεν αὐτόν, σᾶς παρακαλῶ.

— Εἰς τί θὰ χρησιμεύσει ;

— Ἀδιάφορον, εἶπατέ μοι. Ἀφοῦ συνδιαλεγόμεθα, ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου. Ἐλέγετε, λοιπόν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ἤρχετο διὰ τὴν κυρίαν Σαῖν - Λύκ ;

— Ἀκούσατε, ἀφοῦ πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω τὰ πάντα· λοιπόν, δὲν πιστεύω ὅτι ἔρχεται διὰ τὴν κυρίαν δὲ Σαῖν - Λύκ.

— Ἀλλὰ διὰ ποίαν τότε ;

— Ἀπ' ἐναντίας, φοβοῦμαι, ὅτι ἤρχετο διὰ τὴν Ἀρτέμιδα.

— Θὰ προὔτιμων τοῦτο, εἶπεν ὁ Σαῖν - Λύκ.

— Πῶς ! θὰ προὔτιματε τοῦτο ;

— Ἀναμφιβόλως. Ἦξεύρετε, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐγωϊστικώτερον γένος τῶν συζύγων. Ἐκαστος δι' ἑαυτὸν καὶ ὁ Θεὸς δι' ὅλους.

— Ἦ μᾶλλον ὁ διάβολος, προσέθετο ὁ Μονσορώ.

— Ὡστε πιστεύετε, ὅτι εἰς ἀνὴρ εἰσῆλθε ;

— Δέν το πιστεύω, ἀλλὰ τὸν εἶδον.

— Ἴδετε ἕνα ἄνδρα ἐντὸς τοῦ κήπου ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Μόνον ;

— Μετὰ τῆς κυρίας δὲ Μονσορώ.

— Πότε ; ἠρώτησεν ὁ Σαῖν - Λύκ.

— Χθές.

— Πού ;

— Ἐκεῖ, ἀριστερᾷ.

Ἐδειξε δὲ τὸ μέρος, διότι εἶχε διευθυνθῆ μετὰ τοῦ Σαῖν - Λύκ πρὸς τὴν γνωστὴν ἡμῖν θέσιν.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Σαῖν - Λύκ, ὁ τοίχος εἶναι, πραγματικῶς, εἰς κακὴν κατάστασιν· θὰ εἰδοποιήσω τὸν βαρόνον, ὅτι καταστρέφουσι τὰ περιτειχίσματά του.

— Καὶ τίνα ὑποπτεύετε ;

— Ἐγὼ τίνα ὑποπτεύω ;

— Ναί, εἶπεν ὁ κόμης.

— Διὰ τί πρᾶγμα ;

— Ὅτι ἀναρριχᾶται ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν κῆπον, ὅπως συνομιλῇ μετὰ τῆς συζύγου μου.

Ὁ Σαῖν - Λύκ ἐφάνη βυθισθεὶς εἰς βαθεῖαν σκέψιν, τῆς ὁποίας ὁ Μονσορώ περιέμενε τὸ συμπέρασμα.

— Λοιπόν ; εἶπε.

— Διαβόλε ! εἶπεν ὁ Σαῖν - Λύκ, δὲν ὑποπτεύω εἰμὴ . . .

— Εἰμὴ . . . τίνα ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κόμης.

— Εἰμὴ . . . σᾶς . . . εἶπεν ὁ Σαῖν - Λύκ, ἀποκαλύψας τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὅποιον εἶχε καλύψει διὰ τῶν χειρῶν του.

— Ἀστεῖξθε, ἀγαπητὴ κύριε Σαῖν - Λύκ ; εἶπεν ὁ κόμης ὡς ἀπολελιθωμένος.

— Ὁχι. Ἐγὼ, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου μου, ἔπραττον τοιαῦτα· διατί δὲν θὰ ἐπραττετε καὶ ὑμεῖς ὁμοίως ;

— Ὁμολογήσατε, ὅτι δὲν θέλετε ν' ἀπικριθῆτε, ἀγαπητὴ φίλε, ἀλλὰ μὴ φοβῆσθε . . . ἔχω θάρρος. Ἐμπρός, συνδράμετέ με, θὰ μοι παρᾶσχετε μεγίστην ἐκδούλευσιν.

Ὁ Σαῖν - Λύκ ἔξεσε τὸ οὖς αὐτοῦ.

— Μόνον ὑμᾶς ὑποπτεύω, εἶπεν.

— Ἀρκούσιν οἱ ἀστεῖσμοί· λάβετε τὸ πρᾶγμα σπουδαίως, κύριε, διότι σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι εἶναι σπουδαῖον.

— Πιστεύετε ;

— Σᾶς λέγω, ὅτι εἶμαι βέβαιος.

— Τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει· καὶ πῶς ἔρχεται ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ; ἤξεύρετε ;

— Ἐρχεται κρυφίως, βεβαίωτατα.

— Συχνάκις ;

— Τὸ πιστεύω, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ τοίχου ὑπάρχουσιν ἀποτετυπωμένα τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν του· παρατηρήσατε.

— Πραγματικῶς.
 — Ἄλλ' οὐδέποτε ἀντελήφθητέ τι σχετικόν ;
 — ὦ ! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, εἶχον τινὰς ὑπονοίας.
 — Ἄ ! βλέπετε ; εἶπεν ὁ κόμης ἀσθμαίνων· ἔπειτα ;
 — Ἐπειτα δὲν ἀνησύχησα, διότι ἐπίστευσα, ὅτι εἴσθε ὑμεῖς.
 — Ἄλλ' ἀφοῦ σὰς λέγω ὄχι.
 — Σὺ πιστεύω, ἀγαπητὲ κύριε !
 — Μοὶ πιστεύετε ;
 — Ναί.
 — Λοιπόν, τότε ;
 — Τότε θὰ εἶναι ἄλλος.
 Ὁ ἀρχικηνυγὸς ἠτένισε σχεδὸν ἀπειλητικῶς τὸν Σαῖν-Λύκ, ὅστις ἐπεδείκνυε τὴν μᾶλλον φιλάρεσκον καὶ πρᾶον νωχέλειαν.
 — Ἄ ! ἀνέκραξε μὲ ὕψος τόσον ὀργίλον, ὥστε ὁ Σαῖν-Λύκ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.
 — Ἐχω καὶ ἄλλην ιδέαν, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.
 — Ἐμπρός, λοιπόν.
 — Ἐὰν ἦτο...
 — Ἐὰν ἦτο ;
 — Ὅχι.
 — Ὅχι ;
 — Ἄλλ' αὐτὸς εἶναι.
 — Ὁμιλήσατε.
 — Ἐὰν ἦτο ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού.
 — Τὸν εἶχον συλλογισθῆ, ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ, ἀλλά, κατὰ τὰς πληροφορίας μου, δὲν δύναται νὰ ἦναι.
 — Αἰ ! αἰ ! ὁ δούξ εἶναι πονηρός.
 — Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτός.
 — Μοὶ λέγετε πάντοτε, ὅτι δὲν εἶναι αὐτός, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, καὶ θέλετε νὰ σὰς εἶπω ἐγώ, ὅτι εἶναι ;
 — Ἀναμφιβόλως, διότι κατοικεῖτε εἰς τὸν πύργον καὶ ὀφείλετε νὰ ἤξεύρετε...
 — Σταθῆτε, ἀνεφώνησεν ὁ Σαῖν-Λύκ.
 — Τὴν ἤυρετε ;
 — Ἐχω καὶ ἄλλην ιδέαν. Ἐὰν δὲν ἦσθε οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ὁ δούξ, τότε ἀναμφιβόλως ἤμην ἐγώ.
 — Ὑμεῖς, Σαῖν-Λύκ ;
 — Διατί ὄχι ;
 — Ὑμεῖς ἔρχεσθε ἔριππος ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ κήπου, ἐνῶ δύνασθε νὰ εἰσελθῆτε διὰ τοῦ πύργου.
 — Αἰ ! εἶμαι τόσον ἰδιότροπος, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.
 — Ὑμεῖς θὰ ἐτρέπεσθε εἰς φυγὴν, βλέποντές με ἐπὶ τοῦ τοίχου ;
 — ὦ ! θὰ ἐτρέπετό τις καὶ ἂν ἔπραττον ἐτέραν πράξιν.
 — Λοιπόν, ἐπράττετε κακὴν πράξιν ; εἶπεν ὁ κόμης, ἀρχίζων νὰ μὴ ἦναι κύριος ἑαυτοῦ.
 — Δέν το ἀρνοῦμαι.
 — Ἄλλ' ἐπὶ τέλους μ' ἐμπάιζετε πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἀνέκραξεν ὁ κόμης, ὠχριάσας.
 — Πλανᾶσθε, κύριε, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἐξαγαγὼν τὸ ὠρολόγιόν του καὶ ἀτενίσας τὸν Μονσορώ κατὰ τρόπον προξενήσαντα αὐτῷ φρίκην, παρῆλθον εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Ἄλλὰ μὲ ὑβρίζετε, κύριε, εἶπεν ὁ κόμης.
 — Μήπως νομίζετε, ὅτι σεῖς δὲν με ὑβρίζετε μὲ τὰς ἐρωτήσεις ὑμῶν ὡς κατασκόπου ;
 — Ἄ ! τώρα βλέπω καθαρώς.
 — Εἶναι θαῦμα εἰς τὰς δέκα τῆς πρωίας. Καὶ τί βλέπετε ;
 — Ὅτι εἴσθε συνεννοημένοι μὲ τὸν ἄνανδρον, τὸν ὁποῖον παρ' ὀλίγον ἐφόνευσεν χθές.
 — Διάβολε ! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, εἶναι φίλος μου.
 — Τότε, θὰ σὰς φονεύσω ἀντ' αὐτοῦ.
 — Μπᾶ ! εἰς τὸν οἶκόν σας ! οὕτω διὰ μιάς ! ἄνευ προειδοποιήσεως !
 — Νομίζετε, ὅτι θὰ στενοχωρηθῶ νὰ τιμωρήσω ἓνα ἄθλιον ; ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἔξαλλος.
 — Ἄ ! κύριε δὲ Μονσορώ, ἀπήντησεν ὁ Σαῖν-Λύκ, πόσον εἴσθε κακῶς ἀνατεθραμμένος ! πόσον ἡ συναναστροφή σας μετὰ τῶν θηρίων διέφθειρε τὰ ἦθη σας ! Ἄ !...
 — Ἄλλὰ δὲν βλέπετε, ὅτι εἶμαι ἔξω φρενῶν ! ἐκράυγασεν ὁ κόμης, τεθεὶς ἐνώπιον τοῦ Σαῖν-Λύκ μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ μὲ τὸ πρόσωπον διεστραμμένον ἐκ τῆς καταβιβρωσκούσης τὴν καρδίαν του ἀπελπισίας.
 — Ναί, τὸ βλέπω τῇ ἀληθείᾳ, ἡ ὀργὴ δὲν σὰς ἀρμύζει, διότι εἴσθε φρικώδης τὴν ὄψιν, ἀγαπητὲ μοι κύριε δὲ Μονσορώ.
 Ὁ κόμης, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του.
 — Ἄ ! προσέξατε, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, σεῖς μὲ προκαλεῖτε. Ἐπικαλοῦμαι δὲ τὴν μαρτυρίαν ὑμῶν αὐτῶν, ὅτι εἶμαι ἤρεμος.
 — Ναί, κομψοπρεπῆ μου, ναί, σὲ προκαλῶ.
 — Λάβετε, λοιπόν, τὸν κόπον νὰ μεταβῆτε ἐκεῖθεν τοῦ τοίχου, κύριε δὲ Μονσορώ, διότι ἐκεῖ θὰ εἴμεθα ἐπὶ οὐδετέρου ἐδάφους.
 — Τί μ' ἐνδιαφέρει ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης.
 — Ἐνδιαφέρει ἐμέ, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, δὲν θέλω νὰ σὰς φανεύσω εἰς τὸν οἶκόν σας.
 — Τύχη ἀγαθὴ ! εἶπεν ὁ Μονσορώ, σπεύδων ν' ἀναρριχηθῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου.
 — Προσέξατε ! μὴ σπεύδετε, κόμη ! αὐτὴ ἡ πέτρα δὲν εἶναι στερεά, διότι θὰ ἐκινήθῃ πολὺ. Μὴ πληγωθῆτε, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, θὰ ἤμην ἀπαρηγόρητος.
 Ὁ Σαῖν-Λύκ ἤρχισεν ἐπίσης ν' ἀναρριχᾶται.
 — Ἐμπρός ! ἐμπρός ! σπεύσον εἶπεν ὁ κόμης, ξιφουλκήσας.
 — Καὶ ἐγώ, ὅστις ἔρχομαι πρὸς διασκέδασιν εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν· μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ διασκεδάσω ἄριστα.
 Ἐπήδησε δ' ἐκτὸς τοῦ κήπου.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ

Ἀθηναϊκῆ εἰκῶν.

Μὲ ὄλον τὸν ζῆλον πρωτοετοῦς τῆς Νομικῆς κεκλησμένος εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐμελέτων τὸ περὶ Αἰρέσεων, προσηλὸν κάποτε τὸ οὐκ εἰς τὰς φωνὰς ἀντικρυτῆς μου γειτονοπούλας, συνδιαλεγομένης πρὸς τινὰ φίλην τῆς, ὅταν ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ εἰσέρμῃ ὁ φίλος μου Ἀλκιβιάδης, συνοδεύομενος καὶ ὑπὸ τινος ἄλλου νέου, ἐντελῶς ἀγνώστου εἰς ἐμέ.

Ἠγέρθην ἐκπληκτος, κρατῶν εἰς μὲν τὴν δεξιὰν τὴν γραφίδα—ἐγραφα Περιλήψεις—καὶ εἰς τὴν ἀρστέραν τὸ σιγάρον μου.

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ αἰτία ποῦ ἔφυγες ἀπὸ τὴν γειτονιά μας, κύριε ὑποκριτά ! Δὲν σ' ἀφήγανε οἱ φίλοι νὰ μελετήσης, καὶ ἤλθες ἐδῶ, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσης κανένα ποῦ εἶνε τὸ νέον σου ὀνομασίον, διὰ νὰ σχολιάσης τὸ Οἰκογενειακὸν Δίκαιον μὲ τὴν ἀντικρυτῆ σου, καθὼς ἔκανεν ὁ Βολταῖρος μὲ τὴν κυρίαν δὲ Chatelet θαρρῶ. Δὲν εἶν' ἔτσι, Κώστα ;

Κώστα ὡς φαίνεται ἦτο ὁ ἀγνώστος νέος ὁ ὁποῖος, ἀφ' ἧς εἶδεν ἑαυτὸν εἰς ξένον δωμάτιον ἀπεκαλύφθη καὶ ἴστατο, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ λίσῃ τὴν ἱστορικὴν ἀπορίαν τοῦ φίλου μου.

— Καὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλκιβιάδης βλέπων ἔξω διὰ τοῦ ἀραθῆρου, θὰ ἐδρίσκεσθε εἰς πολὺ τρυφερὰς σχέσεις, διότι... Διάβολε, κυρία μου, ἐφοβήθητε ;

— Τάκη, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμέ, ἡ γειτονοπούλα σου εἶνε ἀγρῖμι μοναδικό. Μόλις εἶδε τὴν κεφαλὴν μου προβάλλουσαν ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ ἀπεσύρθη. Μήπως τὴν ἔγεις δασκαλέψει νὰ φοβᾶται τοὺς φίλους σου ; Διότι τί ἄλλο διάβολο μορεῖ νὰ συμβάη ; Ἐγὼ ἄσχημος δὲν εἶμαι, ὥστε νὰ φοβηθῆ τὴν μορφήν μου, αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει τοῦτο τὸ ἄνθος τὸ ὅποιον εἶνε ἀπὸ χέρι...
 — Σώπα φύλαρε, σόπα πλέον. Εἶπες ἀρετὰ χωρὶς καμμίαν αἰτίαν. Φρόντισε μόνον νὰ μὲ συστήσης εἰς τὸν κύριον, διότι καὶ οἱ δύο μας εὐρισκόμεθα εἰς δύσκολον θέσιν πρὸς ἀλλήλους.

— Πράγματι ! Ὁ Κύριος Δεῖνα, ὁ κύριος Τάδε, φοιτητὰς τῆς Νομικῆς, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ καθεὶς ἐξ ὑμῶν ἔχει εὐχάριστην...
 — Μὰ ἐπὶ τέλους, εἶπα διακόπτων τὴν λογοδιάρροιάν του. Βουβάσ' !

Πρὸς δὲ τὸν ξένον ἀποτεινόμενος
 — Καθίσατε, παρακαλῶ, κύριε.
 — Ὁ Ἀλκιβιάδης, ἔρχισεν νὰ μοῦ λέγῃ οὗτος ἐνῶ ἐκάθισεν, ἤλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου καὶ μ' ἐπῆξε μὲ τὸ στανεῖδ γιὰ νὰ πάμε εἰς τὸ εὐχέλαιον. Ἐπερίσαμε δὲ καὶ ἀπὸ σὰς γιὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

— Ἀλήθεια, Τάκη, κίμε γλήγωρα νὰ ἐνδύθῃς. Εἶνε δυόμισος καὶ πρέπει νὰ πηγαίνωμε.

— Καυμένη Ἀλκιβιάδη, ἀκόμη δὲν ἄλλαξες ; τῷ λέγω. Ποῖος δαίμονας σοῦ ἔδειξε τὸ σπῆι μου καὶ ἤλθες ἐδῶ πέρα ; Ἐγὼ εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ περισσότερο γιὰ σέ. Δὲν μὲ ἀφηνεσῆς ἡ συχίαν νὰ μελετήσω. Σὺ ὅμως καθὼς βλέπω ἔχεις σκ τὸ κ' ἐδῶ νὰ κίμης τὰ ἴδια.
 — Ἐλα, ἔλα, δὲν χρειάζονται λόγια. Ἐνδύσου δὲν ἔμπορεῖ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ νὰ περιμένῃ.

— Ἄ, μπά, καθόλου, ἐγὼ δὲν βιάζομαι, εἶπεν ὁ νέος μου φίλος.

— Καὶ νὰ σοῦ πῶ τί θὰ κάνωμε εἰς τὸ εὐχέλαιον ; ἤρωτήσα, ἐνῶ ἔδενα τὸν λαμοδέτην μου.
 — Τί θὰ κάνωμε ; τί θὰ κάνωμε ; Ὅσο γι' αὐτὸ ρώτησε τὸν Νίκο.

— Καλλίτερα ἐσέ, ἐπειδὴ σὺ μὰς παρασύρεις καὶ τοὺς δύο.

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε, ἰδοὺ ἐκεῖ πᾶνε ἀρετὰ κορτίτια καθὼς καὶ οἱ δύο ἔξεύρετε. Καὶ βέβαια δὲν πᾶνε γιὰ νὰ...

